

Zpravodaj[★]

P L Z E Ň S K É D I E C É Z E



7-8
24

Asi všichni chápeme, že úplně každá cesta je bilance ztrát a nálezů a stejně jako v životě nelze očekávat pouze zisky, říká v rozhovoru poutnice Ivana Ševčíková.

V plzeňské diecézi působí řada kněží a řeholníků ze zahraničí.

Co bychom měli v jejich domácí zemi určitě vidět? Zeptali jsme se jich.

CREATIVE

WORKSHOPY
KONCERTY
DIVADLO

TVŮRČÍ FESTIVAL
PRO VŠECHNY MLADÉ DUCHEM

30. 8. – 1. 9. 2024



V PROSTORÁCH KLÁŠTERA TEPLÁ





Dobrý člověk ještě žije

Blíží se konec školního roku a jak říkáme my, kteří pracujeme ve školství – jsme v cílové rovině. Nedávno jsem byla ještě s jednou sestrou na jahodách, přivezli jsme si pár kilo a jaly jsme se je zpracovat. Když jsem se následující den vracela z voleb, a potkala jsem blízko našeho domu souseda od naproti a říkám: „Tak konečně pátek, už jste doma.“ A pan soused povídá: „Víte, že jste měla v úterý otevřený kufr od auta? Když jsem přijel z práce, tak jsem ho zavíral.“

No, vzhledem k tomu, že nevím, kdy se vrací pan soused z práce, ale my jsme se vrátili něco kolem 11:00, tak nevím, jestli auto bylo otevřené 2 nebo 4 hodiny, ale nic nám nechybí a nikdo s ním neodjel. Dobrý člověk ještě žije.

Jiný den jsem se zase vracela z vikariátního setkání, které probíhalo v meditační zahradě, a po cestě si vzpomněla, že bych se mohla stavit na Charitě pro peníze z tříkrálové sbírky. Zajdu tam a při vstupu říká paní účetní: „My

jsem vám volali.“ Já se divím, protože jsem neslyšela telefon. Pak jsem si všimla, že tam mám nepříjatý hovor, ale měla jsem telefon ztlumený, tak jsem ho nemohla slyšet.

A tak jsem si znovu říkala, jak Dobrý Pán to všechno za mě řídí. Pošle souseda, který nám zavře auto a s charitou, aniž bych tušila, že volají, tak se potkáme ve dveřích a vyřídíme vše potřebné.

Myslím, že každý z nás zakouší takovéto Boží dotečky dost často. Někdy možná ve shonu všedního dne si je nestihneme uvědomit nebo nejsme k takovým věcem vnímaví.

A tak vám přeji, ať o těchto prázdninách se vám podaří zakoušet tyto Boží dotečky, když se zastavíte, ztišíte, vědoměji budete naslouchat Bohu, druhým i sobě a budete plni vděčnosti za to, že můžete žít v tomto krásném světě, kdy nás vede náš Dobrý Bůh.

Hanka Koudelková, FMA

Obsah

Co se stalo	4
Synodní novinky	9
Dopis do farnosti	12
Rozhovor s poutnicí Ivanou Ševčíkovou	14
Pastorační centrum	20
Teologické okénko.	22
Z charitního života v západních Čechách	24
Okénko pro děti	27

Co na to Písmo?	28
Co se chystá	30
Anketa	34
Diecézní centrum mládeže	39
Toulky diecézí	42
Karmelitánské nakladatelství informuje	44
Z diáře emeritního biskupa Františka. .	46
Z diáře biskupa Tomáše	48



Co se stalo

Poutní zájezd do Polska

V druhé polovině května se lidé z Ostrova, Plzně, Prahy a Domažlic vydali společně na poutní zájezd do Polska. Navštěvovali jsme hlavně krásná poutní místa, kostely... např. poutní místo Wambierzyce (tzv. Slezský Jeruzalém). V Klodsku jsme se zastavili v klášteře sester Klarisek od Věčné adorace, kde žije česká sestřička Václava, ve Swidnici v kostele Míru – protestanské



modlitebně, která je součástí světového dědictví UNESCO. V Trzebnici jsme navštívili baziliku s ostatky sv. Hedviky. Byli jsme ve Wroclawi (historickém hlavním městě Slezska), kde jsme viděli nádherné gotické chrámy. Nechyběla ani návštěva zámku Książ a světelná fontána. Vrcholem naší pouti byla Częstochowa, kde jsme měli možnost slavit mši sv. v malé kapli pod milostným obrazem Panny Marie. Na pouti nás doprovázeli dva kněží, P. Krzysztof Dędek a P. Mirosław Gierga. Oba nám byli nablízku přátelským slovem i srozumitelnými, laskavými promluvami při mších svatých. P. Krzysztof celý zájezd precizně připravil a staral se o nás s velkou pečlivostí. Měli jsme to štěstí, že nás doprovázel i p. Jaroslav Sojka, historik umění z Prahy, který toho o navštívených městech a památkách věděl opravdu hodně a jehož projev byl natolik živý a strhující, že jsme nemohli neposlouchat. Sešli jsme se různí lidé z různých míst, ale postupně se mezi námi vytvořila neobvyklá jednota a snad to není jenom můj dojem, že jsme si byli vzájemně blízcí. Za zmínku stojí i polská kuchyně. Velmi mile nás překvapily pestré snídaně, kde vedle klobás, sýrů a různých salátů nechyběla ani zelenina. Měli jsme možnost ochutnat i typická polská jídla jako polévku žurek, pirogy... Dobré bylo, že jsme se dozvěděli i něco o pohnuté, nelehké historii Polska... Při zpáteční cestě vydalo několik lidí osobní svědectví, například o zpovědi po mnoha letech nebo o vnitřním uzdravení... Nikdo se během pouti neztratil, nikomu se nic nestalo, všichni byli v dohodnutý čas na dohodnutém místě. Na závěr patří velký dík Bohu, který byl s námi a který nám žehnal.

Lenka

Noc kostelů v diecézi

Do Noci kostelů se letos v naší diecézi zapojilo rekordních 179 míst. Přišlo se podívat asi 22 tisíc lidí. Přinášíme zážitky některých pořadatelů. Následující 17. ročník proběhne 23. května 2023.

Noc kostelů v Dolní Lukavici

Večer v 19.00 zahájilo odbíjení zvonu ve věži lukavického kostela. Postaral se o to sám pan farář. Úvodní slovo přednesl starosta obce Ing. Radek Hora. Poté hudební soubor Česká píseň představila zastupitelka obce Mgr. Eva Horová. Soubor zazpíval několik působivých skladeb, které sklidily dlouhý potlesk. Následovalo vyhlášení výtvarné soutěže O nejzajímavější papírovou vitráž. Odměněno bylo všech 16 prací žáků ze ZŠ. Tři byly oceněné jako nejzajímavější. Patřily Kubovi Havránkovi, Kubovi Regnerovi a Adélce Divišovské. Po předávání cen. Program plynule pokračoval koncertem Lukáše Vladaře a Elišky Vozárové. Pásmo bylo prokládáno legračními texty „perličky ze života lukavických farářů“. Celý program zakončila modlitba pana faráře Hermanovského za faráře V. Kellnera, od jehož smrti uplynulo letos 100 let a za hraběnku Rajskou z Dubnice, jejíž srdce je pohřbeno v podlaze lukavického kostela. Zúčastnilo se kolem 60 lidí.

Eva

Noc kostelů ve Stráži

Stěžejní byl téměř hodinový večer současné i klasické varhanní hudby, kde v polovině skladeb zazněla i příčná flétna. Přišlo kolem 50 lidí. Pak bylo povídání o kostele a akcích od paní kostelnice, a ještě si lidé mohli poslechnout něco ode mě o svatojakubských cestách a sáhnout si na varhany, které byly opravdovou atrakcí pro mnoho návštěvníků.

Překvapivě se sami dobrovolní hasiči nabídli, že budou mít službu i v kostel sv. Jana Křtitele, kam také chodili lidé, kteří ho nikdy neviděli otevřený.

Já jsem osobně měla radost z toho, že se do hlavního bodu programu zapojily tak mladé holky (flétnistka 16let a varhanní registrátorka 14let) a se setkání s pamětníky, kteří mi řekli, že nad varhany byla freska žehnajícího Ježíše (je zamalovaná). Po 20 h jsme s flétnistkou ještě přejížděly do Svojšína, kde jsme také zahrály asi pro 20 lidí, jak stav tamních varhan dovozoval. Lidé pak opět zvědavě proudili na kůr. Nebyl to první koncert ve Stráži, ale jistě pomohlo, že Noc kostelů je celorepubliková akce a mohlo se tak díky médiím a propagaci dozvědět mnohem více lidí i o sbírce na záchranu varhan. Stálo nás to hodně času a energie, ale nejspíš do toho příští rok půjdeme zase :-). Zapojily jsme zvonění i Largo, příště s programem počkáme déle, po vyhlášení určených časů ke zvonění i Largo už jsme měly hotové plakátky s jinými časy. Nevadí. I tak to bylo hezké. Jedna náhodná paní na generálce to Largo nahrála na mobil, tak posílám jen pro vzdálenou představu, jak v našem nástrojovém pojetí vyznělo.

Mám varhany (roz)laděné na 432 Hz, což bylo pro příčnou flétnu opravdu nelehké se tolik podladit, je to občas malinko slyšet, ale příčná flétna je nástroj stvořený pro kostelní akustiku, krása.

Lída P.



Noc kostelů v Domažlicích

Noc v kostele nabídla komentovanou prohlídku interiéru arciděkanského kostela Narození Panny Marie, který se postupně vynořil ze tmy. Prezentace fresek oceněných Národním památkovým ústavem v kategorii Nejlepší restaurátorské práce v ČR v roce 2023 byla také součástí programu.

Pro děti byl připraven program i prohlídka v kostele sv. Vavřince. Dětský program byl nazvaný „Šifra kostela svatého Vavřince aneb Pote hyjtu na Vavřineček“. Vedle samotné hry – šifry – připravili organizátoři (Jana Jankovcová, Roman Holub, Alena Marcelová) i promítání fotografií z Vavřinečku, fotokoutek a možnost společného posezení a opečení donesených buřtů.

Jan S.



Exkurze u varhanáře

Každý varhaník by měl mít aspoň základní znalosti o nástroji, na který hraje. A když je možnost vidět varhany rozložené na jednotlivé části, podívat se např. do vzdušnice nebo si poslechnout odborníkův výklad o faktorech, které určují naladění a intonaci každé píšťaly, je to tak říkajíc k nezaplacení. Proto jsme se v sobotu 15. června vydali na exkurzi do dílny varhanáře restaurátora Marka Vorlíčka v obci Třebnice u Domažlic, za naši farnost Jitka Nekolová jako frekventantka varhanického kurzu při Biskupství Plzeňském, a Petr Šolc, co by jeho absolvent. Iniciátorem a doprovodem nás všech byl regenschori plzeňské katedrály Aleš Nosek.

Akci jsme zahájili v kostele sv. Apolináře v Horšovském Týně, kde jsme po dobrém obědě obhlédli a vyzkoušeli varhany od Jana Leopolda Rausche z Plzně, z 2. poloviny 18. století. V minulých dnech pan Vorlíček právě dokončil jejich restaurování.

V dílně jsme pak viděli nesčetné množství píšťal, vzdušnic, měchů, částí varhanních skříní, obhlédli jsme stroje, které jsou k restaurátorské činnosti potřeba. Varhanářství je velmi komplexní činnost, kde je třeba být trochu tesařem, trochu truhlářem, soustružníkem, hudebníkem, ladičem, intonérem; pracuje se s kovem, se dřevem, s kůží a s různými přípravky na lepení, ochranu a úpravu všech materiálů. Šikovné ruce jsou samozřejmostí a pomocníci nutností.

My jsme se tedy na této návštěvě mohli zblízka podívat na všechny části varhan, poslechnout si několik příběhů restaurovaných nástrojů. Padla také zajímavá otázka nakonec, co pan Vorlíček

při rozebírání varhan našel nejzajímavějšího. Byl to vlastnoručně podepsaný lístek od tvůrce varhan p. Gartnera v kostele zaniklé obce Grafenriedu přišpendlený hřebíkem ve varhanní skříni. Ta přežila minulé doby (cca 60 let) schovaná ve stodole, zatímco celou obec i s kostelem srovnaly se zemí bagry po odsunu sudetských obyvatel.

Exkurzi jsme si opravdu užili; kromě velké spousty informací a materiálu k prohlédnutí nechyběla vřelost a pohostinnost typická pro obyvatele domažlických krajín – ani se nám nechtělo odjíždět, a jistě i radost ze zájmu nás, amatérů, o fungování těchto nádherných historických hudebních nástrojů. Připomeňme, že p. Marek Vorlíček pracoval i pro naši farnost; v nedávných dnech dokončil renovaci varhan v kostele sv. Vojtěcha ve Štáhlavech.

Jitka Nekolová a Petr Šolc, farnost Starý Plzenec

Setkání mládeže domažlického vikariátu

V pátek 14. června proběhlo setkání mladých 12+ v kostele a na faře v Klenčí pod Čerchovem. Program připravil a moderoval P. Karel Adamec.



Aktuální informace z dění v diecézi
naleznete na www.bip.cz



Diecézní synoda

2024  2026

Synodní novinky

Podrobné informace k synodě najdete na synoda.bip.cz.

- Synodní tým, další spolupracovníci a odborníci zpracovávají během léta výstupy ze skupinových rozhovorů, osobních dotazníků a formulářů pro farní rady.
- V rámci naslouchání proběhl sociologický výzkum na základě osobních rozhovorů v diecézi, který přispěje k popisu naší diecéze.
- Na biskupství se chystá sociální, personální a ekonomický profil naší diecéze.
- Ohlížíme se i za blízkou minulostí a ještě se vrátíme se k zápisům ze světové Synody o synodalitě, které se vztahují k první synodní etapě.
- Z těchto zdrojů vytvoří synodní tým ve spolupráci s diecézní pastorační radou a synodní radou pracovní dokument „Instrumentum laboris“, se kterým budou pracovat synodní delegáti na podzim při generálním shromáždění v Johannisthalu.

O prázdninách jsou přímluvy za synodu následující:

- Prosíme Tě za prozíravost a vedení Duchem svatým pro všechny, kteří budou zpracovávat podněty z diecéze.
- Prosíme Tě, abychom byli vnímaví k Tvému volání / hlasu.
- Prosíme Tě, aby se schopnost naslouchat druhým stala součástí našeho života.
- Prosíme Tě, abys obzvláště požehnal všem, kteří uprostřed synodního putování nesou břemena nemoci nebo jiného utrpení, zejména Tě prosíme za Jindru.

Ptáme se členů synodní rady

Garanty tématu Kontinuita a historie v synodní radě jsou Pavla Ženíšková a Josef Kaše.



Co pro vás osobně znamená synoda a kam nebo k čemu by nás měla dovést?

Josef: Vychován v katolické praktikující rodině na venkově jsem ještě zažil “předkoncilní latinskou” církev se vším všudy. Když Druhý vatikánský koncil (1962–1965) končil, bylo mi 21 let. O samotném průběhu jsem měl málo informací, ale po skončení koncilu informace prosakovaly i k nám. Postupně se zaváděla liturgická reforma, která nespočívala jen v zavedení mateřského jazyka a obrácení oltářů, jak se často říkalo. Pro církev byl Koncil přelomovým. Vřele doporučuji pro porozumění obsahu slova synoda v církvi přečíst si z celkově 16 koncilních dokumentů aspoň dva: *Lumen gentium* (Světlo národů – věroučná konstituce o církvi v dnešním světě) a *Gaudium et spes* (Radost a naděje – věroučná konstituce o Božím zjevení). Stále žasnu, jakými proměnami v čase prochází církev vedená Duchem svatým, aby sloužila v Kristově duchu: vždyť “Radost a naděje, smutek a úzkost lidí naší doby, zvláště chudých, kteří nějak trpí, je i radostí a nadějí, smutkem a úzkostí Kristových učedníků, a není nic opravdu lidského, co by nenašlo v jejich srdci odezvu. Jejich společenství se totiž skládá z lidí, kteří jsou sjednoceni v Kristu, při svém putování do

Otcova království jsou vedeni Duchem svatým, a přijali zvěst o spáse, kterou mají předložit všem. Proto také toto společenství cítí, že je opravdu těsně spjato s lidstvem a jeho dějinami.

(úvod GS). Tento úvod do GS mě provází od chvíle přečtení někdy před 55 roky a jsem za to rád i teď.

Pavla: Synoda pro mne znamená společné putování, kráčení v síle Ducha sv. za nabídkou Ježíše: “Aby moje radost byla ve vás a vaše radost, aby byla plná.” (Jan 15,11)

Jak rozumím společné putování? Být vnímavý a zajímat se o druhé. Nejen v kostele, kde bychom měli vědět jeden o druhém (tolik nás ještě není, abychom se nemohli znát), ale také i v místě, kde bydlím, žiji. Znat jejich radosti, umět se s nimi radovat, ale také bolesti, při jejich zármutku, trápení jim říci, že se za ně pomodlím. A mít odvahu jim říci, mohu se teď s vámi pomodlit za ten problém? A pak bohoslužba není jen moje soukromá záležitost, ale předkládám Pánu všechny, s kterými jsem měla možnost hovořit. A tak se přibližovat k Ježíšově touze: “aby byli jedno...” (Jan 17, 22).

Je to cesta, kterou můžeme odstraňovat zábrany, které mají vůči nám a přibližovat je k Lásce, o které nic nevědí.

Vaším úkolem v rámci synodní rady je dbát na kontinuitu a připomínat historii. Jak vy osobně vnímáte tuto vaši úlohu?

Josef: Ano, kontinuita pro mě v této souvislosti znamená připomínání, rozpomínání se na to, co se stalo, předně u čeho jsem byl. Není toho tak málo; když se ta spousta příběhů a událostí očistí od čistě osobních nebo nedobrych záměrů atd., lze se dobrat podstatného pro kontinuitu. V Plzni jsem se natrvalo usadil na podzim r. 1967, předtím jsem bydlel na venkově, už to byl pro mě šok: tolik možností, mladých lidí, více kněží, ekumena...v omezené míře přednášky na biblická a náboženská témata v Korandově sboru ČCE, setkávání se spoustou lidí, bohoslužby slova pro mládež, malá společenství po bytech, charismatické hnutí, velkou kapitolou byly pro mě prázdninové putáky dětí a mládeže po slovenských horách... Mnoho zážitků, vzpomínek, přátelství...a snad i podpora tolik potřebné víry.

Po roce 1989 se přímo bouřlivě rozběhla ještě před založením biskupství spousta aktivit. Přesto jsou místa, kde návštěvníci bohoslužeb (obvykle starší ženy) vzpomínají na "staré dobré časy" se zavedeným neměnným řádem.

Pavla: Co pro mne znamená kontinuita? Vnímám všechny, kteří v minulosti svědčili odvážně o víře v Boha, kteří se nasazovali pro naše hlubší pronikání do vztahu s Kristem. Ať to byli kněží, různá společenství, ale i modlitby těch, kteří už jsou v Boží blízkosti. Věřím, že i dnes s námi krácejí na synodním putování. Proto vidím velkým přínosem podporovat a rozvíjet malá „domácí“ (i farní) modlitební, diskuzní a vzdělávací společenství. Rozvíjet ekumenické kontakty a „brát“ si z jiných církví to, co nám chybí nebo to neumíme.

Byli jste „u toho“, když byla papežem Janem Pavlem II. v roce 1993 plzeňská diecéze založena a vzniklo zde biskupství. Jak se podle vás za 31 let tato diecéze proměnila?

Josef: Jednoduchá a jasná odpověď je, že v mnohém! Kdyby tomu tak nebylo, byla by to chyba – viz výše bod 1. -srov cit. GS. Svět kolem nás se velmi rychle proměňuje a my lidé věřící i nevěřící v něm žijeme. Přejde mi, že život je přes všechny možné výdobytky vědy a techniky a slušnou životní úroveň pro řadu lidí komplikovanější. Někdy mi přijde, že nestíháme a očekáváme šťastnou vlnu, která nás vrátí do klidných vod staré dobré církve s velkou autoritou. Mám radost, že se podařilo uskutečnit v relativně krátké době po vzniku diecéze řadu nejen stavebních projektů. Pro připomenutí tehdejších účastníků uvádím Dny víry v Plzni, Vikariátní dny po diecézi, několikátýdenní obnovy ve farnostech. V diecézi dobře fungují Diecézní charita, církevní školy, Diecézní centrum mládeže atd. Dobrou službou synodální církve v menších obcích jsou např. dobře připravená tříkrálová sbírka po jednotlivých domech nebo setkání při rozdávání Betlémského světla. Obojí mám osobně vyzkoušené na několika místech, vřele doporučuji!

Pavla: Biskupství se vytvářelo v budově Arciděkanství – celá přestavba se konala za provozu, otec biskup František procházel denně staveništěm do prvního poschodí, farní úřad se přemístil do dnešní recepce. Místo dnešní kaple byla prodejna Karmelitánského nakladatelství. Musela se řešit komplikovaná restituční agenda. Postupně došlo ke slučování farností ve větší celky, což klade na kněze velké nároky. Do diecéze přišli řeholníci a řádové sestry různých posláních a kvalit. Vznikly církevní školy. Mládež může využívat různé nabídky duchovní a volnočasovou náplň. Počet kněží a věřících se zmenšil.

Tříkrálové sbírky, Noci kostelů, přednášky, koncerty a například kurzy ALFA dávají církvi šanci neformálně oslovit i lidi „mimo“ církev.

Domnívám se, že 31 let v diecézi mělo pozitivní vývoj.



Dopis do farnosti Chlum sv. Máří

Biskup Tomáš se v rámci kanonických vizitací vydal v květnu do farnosti Chlum svaté Máří. Níže vám předkládáme jeho dopis, který adresuje této farnosti.

V Chlumu sv. Máří 26. května 2024

Milé sestry a bratři z farnosti Chlumu svaté Máří kam patří i město Kynšperk nad Ohří a Habartov, v rámci vizitací sokolovského vikariátu jsem navštívil i Vaši farnost. S radostí jsem si prohlédl v doprovodu Otce Milana Kučery místa, kde se ve Vaší farnosti slaví bohoslužby. Byl jsem proto jak v Kynšperku, kde jsem byl s velkou otevřeností při prohlídce kostela doprovázen panem Markem Matouškem, starostou města, kterému kostel v současnosti patří, tak v Habartově, v kapli vybudované v minulé době svépomocí a samozřejmě i na samotném Chlumu. I na Chlumu jsem pak absolvoval milé setkání s panem starostou. Mohl jsem také obdivovat, jak zásadně postoupila oprava

nádherného komplexu kanovnícké rezidence zde na Chlumu.

Velmi působivé bylo pro mne setkání s klienty s klientkami za doprovodu paní ředitelky v domě pro seniory v Pochlovicích. Velmi na mne zde zapůsobila laskavá obětavá služba personálu a vynalézavost rehabilitačních a aktivizačních pracovníků, paní Jany Gazdíkove a její milé kolegyně.

Bohužel součástí mé vizitace zatím nebylo setkání s Vámi živými farníky a farnicemi. A tak jsem moc rád, že se to děje nyní.

Základním měřítkem pro veškeré jednání v naší diecézi je zásada tantum quantum, tedy natolik nakolik. Zkrátka snažím se, abychom v naší plzeňské diecézi všemu, co konáme, natolik dávali váhu, čas i finanční podporu, nakolik to umožňuje či podporuje, aby se konkrétní lidé setkali s živým Bohem.



Proto i Váš sestry a bratři povzbuzují ke stejnému způsobu rozlišování toho, co je pro Vás ve Vaší farnosti důležité. A modlím se za Vás, abyste se v tom nechali vést Božím Duchem.

Budu moc rád, když to bude i znamenat, že se zapojíte do synodního dění v naší diecézi.

Věřím, že se u Vás do budoucna podaří ustavit pastorační a ekonomickou radu farnosti. Moc by mne to potěšilo.

Sestry a bratři, žehnám Vám ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.

Váš biskup Tomáš





Rozhovor s poutnicí Ivanou Ševčíkovou

V letním čase prázdnin a dovolených lidé stále častěji vyrážejí i na pěší poutě. Tento trend není ničím novým, i v minulosti lidé často putovali. V prázdninovém dvojčísle přinášíme rozhovor s Ivanou Ševčíkovou, která už pětikrát absolvovala pouť do Santiaga de Compostela. Podělí se s námi o to, jak se jí Španělsko vrylo do srdce a řeč přišla i na některé zážitky, které jí tato pouť dala.

Víme o vás, že jste se několikrát vydala na pouť do Santiaga de Compostela. Proč právě sem? Co bylo prvním impulsem vydat se na tuto pouť?

Tím prvním impulsem pro mě nepochybně byl náhodně shlédnutý dokument na ČT 2, v němž průvodcem po Svatojakubské cestě byl docent Zdeněk Susa. Bylo to někdy okolo roku 2000 a do té doby jsem o tomto fenoménu nevěděla vůbec nic. Dalo by se říct – láska na první pohled. Po skončení dokumentu jsem věděla, že se tam vydám.

Bylo to ale období, kdy jsem byla na mateřské dovolené, měla tři malé děti a odejít na měsíc

z domu samozřejmě nepřipadalo vůbec v úvahu. Cestu jsem odložila na neurčito, ale touha po ní ve mně zůstala. Když po letech začalo vypadat reálně, že bych se mohla na pouť vydat, začala jsem se učit španělsky a vyhledávat aktuální informace. Cenné informace o Svatojakubské cestě (praktické rady, odkazy i deníky poutníků v češtině) jsem našla na webových stránkách ultreia.cz, které se věnují této pouti a poutnictví vůbec. Dnes je možností najít informace samozřejmě mnohem více, protože Camino de Santiago je již více zpopularizované. Osobně pro plánování cest nyní využívám stránky mundicamino.com.

Malý pohled do statistik. V roce 2000 se na cestu vydalo 74 324 poutníků (z toho 227 z České republiky), rok 2013 vzrostl počet poutníků na 215 879 (769 jich bylo z Česka), v roce 2023 putovalo 440 361 lidí (Čechů bylo 4 825).

Větší množství poutníků s sebou nese různá úskalí. Mám na mysli zejména přeplněnost cesty v posledních úsecích, kde se všechny trasy sbíhají, nebo hraniční kapacitu ubytoven. V závislosti na trase a ročním období se může stát, že se na posledních 150 kilometrech zařadíte do průvodu poutníků a turistů, nicméně ti lidé jsou v drtivé většině fajn a mně osobně to cestu nikdy nepokazilo. Pokud putujete už pár týdnů, máte za sebou i etapy, kdy za celý den nepotkáte živou duši, a vnitřní klid si už nesete s sebou. Já to vždy беру jako takové cvičení v toleranci a opětovné přivykání si na svět, do kterého se vracím. Přece nebudu rozmrzelá z toho, že jsou na poutní cestě poutníci :-). Pro ty, kteří by s tím měli problém a rádi by putovali co možná nejklidněji, doporučuji

dobře zvážit trasu a termín cesty, myslím, že si může vybrat každý.

Během pouti si člověk sáhne na pomyslné fyzické i duchovní dno. Co je pro vás během putování nejtěžší? S jakými překážkami jste se během cesty setkala?

Asi všichni chápeme, že úplně každá cesta je bilance ztrát a nálezů a stejně jako v životě nelze očekávat pouze zisky. Vzhledem k tomu, že ač ráda chodím, rozhodně nejsem nějaký trénovaný sportovec, na dno svých fyzických sil si v určité chvíli sáhnou pokaždé. Dlouhodobá zátěž bez dnů odpočinku si u mě vybírá svoji daň ve formě různých zdravotních problémů. S nimi se také pojí to, co je pro mě během putování nejtěžší – přežít ty bezesné noci, kdy tělo stávkuje a já nevím, jestli budu moci druhý den pokračovat dál...

Tím nechci určitě nikoho strašit, mnozí poutníci dojdou do cíle bez jakékoliv zdravotní újmy. Jen těm, kteří nesportují a nejsou již právě



v rozpuku své mladosti, bych určitě radila trochu potrénovat před tím, než se na pouť vydají, a nepřepálit délku jednotlivých etap.

Pod tím duchovním dnem si představuji nějaké psychické vyhoření, malomyslnost, ztrátu touhy po dosažení cíle či důvěry v Boží pomoc nebo nějakou ponorku mezi lidmi, kteří putují společně. Musím ale říct, že ničím takovým jsem si na žádné z cest neprošla. Mojí duši tam bylo vždycky moc dobře.

Občas se ale stane, že přijde mizerné počasí nebo člověk dojde do plné ubytovny a k další volné je to deset kilometrů. Občas zabloudíte a ani volně pobíhající psi nejsou vždy přátelští. Některé úseky také třeba vedou pastvinami mezi býky. Tyto ani další věci nevnímám jako překážky, ale jako součást cesty. A dobře vím, že cesta všechny ty drobné těžkosti poutníkovi mnohonásobně vynahradí.

Do Compostely jste putovala několikrát. Proč jste se vracela právě na toto místo/tuto pouť?

Je to samozřejmě o vztahu, na té cestě jsem nechala kus svého srdce a hodně jsem se toho díky ní naučila...

My lidé to tak přece máme se vším – hudbu, která se nás dotýká, si rádi poslechneme znovu, vracíme se na oblíbené místo a neřešíme, že jsme tam byli už mnohokrát. Když si někdy vyjdeme se svým dobrým přítelem, určitě pro nás není překážkou, že už jsme si spolu vyšli před měsícem a až nám ten přítel zavolá příště, půjdeme znovu a rádi...

Nic z toho nám nepřipadá nudné nebo jednotvárné, dělá nám to naopak dobře, ten princip je stejný.

Oproti tomu všemu je navíc ta cesta úžasně mnohotvárná, stále se proměňující, a i kdybyste zvolili úplně tu samou trasu, vaše pouť nikdy nebude stejná. Čekají na vás nová setkání, odlišné situace, budete překonávat jiná protivenství a ani zážitky se neopakují stejné...

Když nachodíte po nějaké zemi pěšky cca 3400 km, z poznání té krajiny, lidí, kultury

vyroste vztah, ať chcete nebo ne. Můj vztah ke Španělsku je velmi vřelý a vracím se tam ráda i mimo putování – navštívit krásná místa, kterých je tam bezpočet, oživit si jazyk, zakusit jiný způsob života...

Zkrátka vracím se na tu cestu, protože je mi na ní dobře.

Kolikrát jste tedy camino šla?

Na svoji první pouť po Camino Francés jsem se vydala na jaře 2013, výchozím místem bylo městečko St. Jean Pie de Port ve Francii, trasa měřila asi 720 km.

Druhá v pořadí byla trasa Camino Primitivo, na kterou jsme se vypravily v září 2016. Její začátek byl v Oviedu (Santiago bylo vzdáleno 320 km). Tentokrát jsme ale neskončily v Santiagu de Compostela, ale pokračovaly jsme dalších asi 120 kilometrů až k Atlantickému oceánu na Fisterru a pak do městečka Muxía, které je spojeno se svatojakubskou legendou.

Camino de la Plata na jaře 2019 jsme začínaly v Seville (1000 km od Santiaga de Compostela), trasa byla výzvou nejen pro svoji délku ale i úplně odlišný charakter krajiny. Ta byla jen řídko obydlená. Tuto pouť máme spojenou také s nezapomenutelnými velikonočními svátky, které jsme slavily v Salamance.

Na podzim v roce 2021 jsme se vrátily na Camino Francés, šly jsme tentokrát ve třech a putování bylo poněkud poznamenáno proticovidovými opatřeními i úbytkem služeb. Začínaly jsme ve Frómistě a putovaly 420 km.

Na zatím poslední pouť jsme vyšly z Irúnu na konci srpna minulého roku, trasa Camino del Norte (měřící 830 km) vede při pobřeží na severu Španělska.

Uváděné kilometry jsou jen přibližné, protože v některých místech má trasa více variant a rozhodujete se podle profilu cesty, momentální kondice či míst, která nechcete minout.

Mnozí se vydávají na pouť sami, i já jsem to úplně prapůvodně měla v úmyslu. Nakonec jsem

ale velmi vděčná za moje kamarádky, které do toho šly se mnou. Díky tomu bylo to prožívané s kým sdílet. Jsem vděčná i za společné modlitby, za to, že jsme uměly prožívat intenzivní blízkost a zároveň si ponechat osobní prostor.

Jak dlouho taková cesta trvá?

Jak dlouho nám trvalo vlastní putování si každý snadno spočítá, když vydělí kilometry trasy naším obvyklým průměrem 24 km/den (tempo samozřejmě vyhovuje každému jiné, my to máme nastavené takto). K tomu pak přičtete takových 6 dní navíc, které padnou na dopravení se na místo, odkud vycházíme, a několikadenní pobyt v Santiagu, krásném historickém městě, které je neustále nabitě energií a radostí těch, kteří došli do cíle.

Co potřebuje člověk, který se chce vydat na podobnou pout?

Mám-li to vzít podle sebe, potřebuje hlavně hodně chtít. To je jako se vším. Když ho to

chtění přiměje naučit se nové věci, důvěřovat ve vlastní schopnosti, nebát se vyjít ze své komfortní zóny a unést nezmary, bylo dost velké.

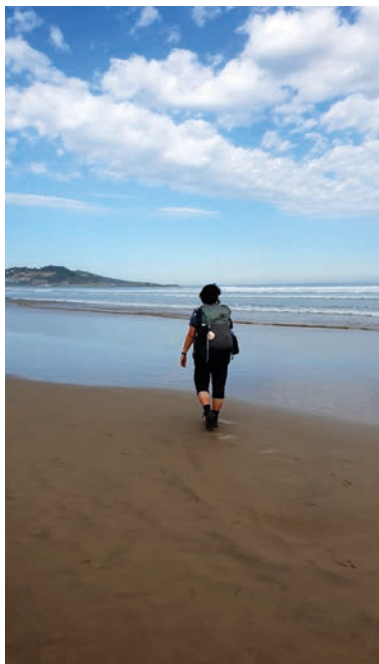
Je fajn umět nějaký cizí jazyk, pro mluvení s místními se hodí španělština, pro dorozumění s poutníky z celého světa je zase ideální angličtina. Neznamená to ale, že bez jazykového vybavení to nejde. Pro mě, která se vydala na svou první cestu po letmém seznámení se španělštinou a s oprášenými základy angličtiny, bylo hodně úlevné zjištění, že pokud se dva lidé opravdu chtějí domluvit, domluví se. Dnes jsou už navíc k dispozici všemožné překladače.

Pak už je to jen o vhodném turistickém vybavení a nějakých financích nad rámec běžné spotřeby. Nemusí to být ale nijak finančně náročný projekt. Je to věc volby každého poutníka, jakou si vybere střechu nad hlavou a jestli si uvaří v kuchyňce albergue (levné ubytování pro poutníky) nebo si zajde na večeři. Pro představu – na první pouti jsem měla rozpočet 15 euro na den, dnes je to zhruba dvojnásobek (samozřejmě + letenka a vybavení).

Jako velice potřebnou jsem vždycky vnímala také podporu „z týlu“. Pochopení a podporu rodiny, povzbuzující SMS od kamarádů, modlitby, v kterých na nás naši blízcí pamatovali. Ti všichni mají svůj podíl na tom, že jsme, i přes různé problémy, pokaždé šťastně dosáhly cíle.

Jaký byl váš nejsilnější zážitek, který si z pouté odnášíte?

Ty nejsilnější zážitky jsou vždycky velmi osobní a svým způsobem nesdílitelné. Obecněji jde ale říct, že jsou aspekty poutě, které mě tam pokaždé znovu okouzlí.



Fascinuje mě možnost pozorovat neuvěřitelné proměny krajiny v průběhu stovek kilometrů. Nebo nezapomenutelné románské chrámy, kde člověk padá na kolena tak samozřejmě jako dýchá, a také některá zvláštní místa, kde všichni ti poutníci, co tu za těch tisíc let prošli, zůstali jakoby přítomní skrze svoje naděje a emoce. A pak je tu všechno to, co toho, kdo je na cestě, nějakým způsobem vnitřně zasahuje, proměňuje, znejišťuje v jeho vlastních pravdách.

Ten nejpůsobivější crash test pro mě byla samozřejmě ta první pout, splnění dlouholetého snu, krok do neznáma, nabytí sebedůvěry,

že se o sebe dokážu postarat v cizí zemi bez zajištěného zázemí a žít ze dne na den. I to soustavné namáhání, které k dlouhé pouti patří je zážitek. Je to svým způsobem očistný proces. Člověk musí odhodit svoji pohodlnost, předsudky, ostych, závislost na svých zvycích a všemožný balast, nakonec mu nezbyde nic jen to a ti, co nese v srdci. Je to pro mě pokaždé jinak dost těžko dosažitelný prožitek svobody. K němu přispívá i to, že po pár týdnech cesty se člověk náramně zjednoduší, zbaví se všeho informačního smogu a pochopí, jak málo toho ve skutečnosti potřebuje.

Ještě jeden aspekt zmíním: pocit vděčnosti, který ve mně vždy roste den za dnem. Ať už za hrnek lahodné kávy v nějakém zapadlém baru po ránu, za dárek nebo radu od místních, za to, že skončí celonoční déšť právě ve chvíli, kdy dobalujeme bágly, nebo že člověk potká ty, které potkat měl. Takových momentů je každý den spousta. Jsou i v mém běžném životě mimo camino, ale tam jsem asi jen zvyklá přijímat všechno moc samozřejmě. Ale poutník, navíc cizinec, a navíc žena bez mužské opory, postrádá všechny možné jistoty, uvědomuje si svoji závislost na okolnostech, které ho normálně neohrožují, i to, že způsob řešení problémů, na který je zvyklý, nefunguje vždy a všude. Věc se má zkrátka tak, že poutník má velký prostor pro vděčnost.

Co člověku může putování dát a co zít?

Putování, ať je krásné, je i náročné, může být a je zkouškou člověka samotného (bývaly i doby, kdy si odsouzení mohli poutí odpykat svůj trest). V tomto tedy to „dát a zít“ může mít nejsilnější dopad. Záleží na každém, nejen po caminu můžeme kráčet otevření všem zkušenostem nebo s klapkami na očích. Myslím si ale, že mnozí z těch, kteří se tam vydávají, vnímají, že pouť není jen volný čas pro turistiku, ale i možnost nahlédnout věci nově, pokus o formování a cizelování duše skrze putování (a to nejen cizími kraji ale i dějinami a lidskou

vírou), monumentálností i pokorou, odhodláním, smyslem pro krásu a vznešenost. A že i nemálo z těch, kteří se tam původně vydali jen hlítat kilometry, tohle všechno dožene. Řekla bych, že ta paralela mezi lidským údělem zde na Zemi a putováním za Věčným cílem se tam může vnímat velmi bezprostředně. Já sama jsem se z každé z těch cest vrátila obdarovaná, i když to může znít jako fráze, bez nich bych nebyla tím, kým jsem.

Jak jste sama říkala, pro putování je důležité i správné vybavení. Máte nějaké tipy pro méně zkušené cestovatele co zabalit s sebou?

Jsem přesvědčená, že tím opravdu nejdůležitějším vybavením je silná vnitřní motivace, odhodlání, těšení se, pevná vůle vytrvat i přes překážky, které jsou přirozenou součástí cesty. Bez tohoto je sebelepší turistické vybavení nedostatečné.

Výbavu se snažím samozřejmě co nejvíce odlehčit (vzhledem k tomu, že jsem na svoji první cestu odjížděla s krosnou vážící 18 kg, měla jsem skutečně velký prostor pro zlepšení). Lecjaké odlehčené vychytávky se dají koupit v obchodech Pod7kilo nebo Nalehko, ať už v kamenných prodejnách nebo na e-shopech.

Nejdůležitější jsou logicky dobré boty, ale tady moc radit nejde, každému vyhovuje něco jiného. Já kvůli zpevnění kotníků volím raději nějaké polovysoké s nepromokavou membránou a měkčeným došlapem. Radila bych velikost bot vždy o kousek větší, než jaké normálně kupujete, když se dlouho jde, nohy otečou skoro každému.

Batoh, který váží necelý kilogram, jsem si poříдила v jednom ze zmíněných obchodů a jsem s ním moc spokojená. Další nezbytností je kvalitní pláštěnka či jiná ochrana proti dešti. Spacák do poutnických ubytoven se mi osvědčil lehounký péřový. Také nedám dopustit na papírového průvodce, ale hodně lidí dnes už používá jen aplikace v mobilu. Určitě je vhodné mít s sebou lékárníčku se základními léčivy,

někomu vyhovují trekové hůlky. To je podle mě ten základ. Prostě se sbalíte jako kamkoliv jinam a pak se pokusíte ještě půlku z těch věcí nechat doma. :-)

Na pouti prožije člověk mnoho setkání s různými lidmi. Je nějaké, na které nezapomenete?

Těch setkání bylo opravdu mnoho a ráda bych nezapomněla na žádné z nich. Na každé cestě dříve či později potkáte někoho, s kým se vlivem různých okolností sblížíte nad rámec obligátní poutnické konverzace (odkud jsi? kde budeš dneska spát? kolikáté jdeš camino? ...), není výjimkou, že tam vznikají i přátelství, která cestou nekončí.

Jsou i chvíle, kdy mě překvapuje rozdílnost lidí, kteří se rozhodli kráčet po stejné cestě. Je ale úžasné zakoušet, jak moc spojuje společný cíl. Camino je tak pro mě i takové nenásilné a efektivní školení o toleranci a tzv. normálnosti.

Zajímaví jsou i místní lidé, kteří sice neputují, ale cesta je formuje a jsou s ní spjatí, ať už tím, že jim dává obživu nebo jen tím, že žijí v její blízkosti.

Pak je zde ještě další velice intenzivní setkání. Setkání s tím, s kým jste se vydali na cestu. I když se z domova znáte dlouhé roky, tak blízkost, kterou člověk zažívá při společném putování, je trochu jiný level. Patříte k sobě, potřebujete se, pomáháte si, dělíte se o radosti i starosti a o své životní příběhy, to vše 24 hodin denně. Je to dar, který může překvapit: poznávat se s těmi, o kterých si myslíme, že je známe...

Ale jestli chcete popsat přece jen nějaké konkrétní pro mě nezapomenutelné setkání, nemusím v paměti chodit moc daleko. Minulý rok, když jsme doputovaly, odžívala jsem si před katedrálou v Santiagu tu radost i smutek z konce, sice emocionálně jako vždy ale s pocitem, že popáté mě tady už nic nemůže překvapit. A pak jsem potkala svoji dceru s batohem na zádech, která právě došla a prožívala to samé.



Vypravila se na pouť, když my už byly několik týdnů ve Španělsku. Šla poprvé a sama jednou z portugalských cest a já až do toho okamžiku absolutně nic netušila. Popravdě, za slzy jsem se ani nestyděla. Tak tolik asi o lidech.

Závěrem nám prozradte, kam byste se chtěla ještě v budoucnu vydat?

Nemám přímo naplánováno kam a kdy se vydám, ale touhu stát se znovu poutníkem, čistě nohama zemi, znát cíl, ale nevědět, co přinese příští den, tu mám v sobě pořád...

Španělsko je celé protkané sítí cest mířících do Santiaga a já jich zatím prošla jen pár. Dívám se na ty méně známé a ptám se – jak se asi putuje z Córdoby nebo z Alicante? Zajímají mě ale i jiné evropské poutní trasy jako Camino Ignaciano, která vede z Loyoly na Montserrat, poutní trasa do Říma Via Francigena a další. Takže uvidíme :-)

A poslední otázka, jak budete trávit letošní léto?

Letos mám už nějaké cestování za sebou, takže moje léto bude takové klidné a domácké... těším se do kempu s rodinou, na pobyt s kamarády, koncerty venku a posezení na zahrádkách u něčeho dobrého... :-)

Za rozhovor děkuje a další radostné kilometry na poutích i v životě přeje Eliška Popelková.



Pastorační centrum informuje

Proběhlo

Prohlídky katedrály sv. Bartoloměje

Na konci června katechetické centrum nabídlo žákům základních a středních škol komentované prohlídky katedrály. Zájem o tuto akci byl velký. Během 14 dnů katedrálou prošlo na 80 tříd, žáci se podívali do sakristie i na varhanní kůr, kde se dozvěděli, jak varhany fungují, jaké barvy a význam mají kněžské ornáty, a mnoho dalšího.

Dobrý den,

dnes jsem s dětmi navštívila komentovanou prohlídku katedrály. Velmi ráda bych touto cestou poděkovala průvodkyni Terce, která dokázala moje žáčky zaujmout na celou hodinu a pro děti velmi poutavě vyprávěla zajímavosti o této památce.

Většina dětí (ač Plzeňáků) byla v katedrále poprvé a všichni se shodli na tom, že to byl úplně super zážitek.

Děkuji za takovouto akci.

S pozdravem
Mgr. Ivana Buršíková, třídní učitelka 4.A
ZŠ Masarykova, Plzeň,

Na podzim připravujeme

Diecézní pouť Teplá – 14. 9. 2024

Proběhne 14. září od 9:45. Na programu bude přednáška prof. Pavla Hoška, Th.D. O Božím milosrdenství, rozprava o Diecézní synodě. Odpoledne bude následovat dělený program (pro manžele, modlitba chval, křížová cesta a další). Součástí poutě je i program pro děti, o který se postará divadlo Kuba a koncert Tučňáků (pěvecký sbor od dominikánů). Občerstvení bude zajištěno, stejně tak nabídka výrobků chráněných dílen apod. Poutě zakončíme slavením eucharistie od 14:15. Mládež bude mít svůj program od pátku do neděle 13.–15.září

Matka a dcera – podzim

Další z oblíbených víkendů, kdy budeme společně tvořit, tančit, sdílet, saunovat se, ale hlavně si to společně pořádně užijeme. Cena je 2000 Kč/pár. Kapacita je omezená

- 4.–6. 10. 2024 dcery 12–18 let – Březí u Čachrova
- 11.–13.10. 2024 dcery 5–11 let – Horní Blatná

Přihlásit se můžete na www.bip.cz/matkaadcera.

19. října Vzdělávání pro katechety a pomocníky ve farnostech – Angelo Scarano – Podobenství v Bibli



Foto z víkendu pro matku a dceru v květnu



Teologické okénko

Rok s modlitbou Otče náš

Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům *Pavel Petrašovský*

V letošním roce se v této rubrice věnujeme modlitbě Otče náš, kterou nám po jednotlivých částech představují kněží plzeňské diecéze.



Prosba za odpuštění vin přichází až skoro v závěru modlitby Páně. Předtím jsme už prosili za to, aby se posvětilo Boží jméno, aby už konečně přišlo jeho království, aby se stala Boží vůle a aby se nám dostalo vezdejšího chleba. Je dobré si tuto poslušnost uvědomit. Pokud se v modlitbě Páně postupuje od toho nejpodstatnějšího k tomu méně důležitému, pak zřejmě v křesťanství nebude tím prvním, o co se hraje, vyhýbání se vin. Kéž by nám, křesťanům, šlo především o posvěcení Božího jména, kéž bychom byli odborníky na hledání Boha, na touhu po něm, kéž bychom se především snažili se ho zmocnit a učili to ostatní. Těžko říct, co jsme to udělali s křesťanstvím, když nás lidé znají především jako ty, kteří mají jasno v oblasti

viny a hříchu. Kéž by bylo zřejmé, že se víc zajímáme o Boha než o hřích.

Problém hříchu není v tom, že by byl přestoupením pravidel stanovených božstvem, které je pak rozhněvané nebo smutné. Hřích je minutím se cíle, zvolením si cesty, která nikam nevede, rozhodnutím se žít svůj život tak, aby byl banální, plochý a o nic v něm nešlo. Bůh po nás nechce, abychom se vyhýbali hříchu proto, že by uráželo jeho ješitnost, když nectíme jeho zásady. Pokud nás varuje před hříchem, pak proto, že touží, aby se náš život povedl. Příkázání jsou upozorněním na to, že když se rozběhneme proti zdi, rozbijeme si čelo. Tragédie hříchu není v tom, že se božstvo rozhněvalo, ale v tom, že se život nevydařil. Prosba za odpuštění vin je prosbou za to, aby můj život znovu získal svůj směr a aby zase začal dávat smysl.

Zvláštní je ona podmínka, se kterou je prosba za prominutí vin svázána: Bůh nám má odpustit tak, jak i my odpouštíme naším viníkům. Bůh nám má smazat viny natolik, nakolik je mažeme my druhým. Že by Boží milosrdenství nebylo zas až tak bezbřehé? Že by si Bůh stanovoval podmínky, za jakých je ochoten vylít své milosrdenství? Nebo to může být tak, že Boží odpuštění je pramen, ze kterého si každý odnese tolik, jak velkou si přinese nádobu. Naše odpouštění druhým je rozšiřování srdce, abychom do něj mohli Boží odpuštění pojmout. Neodpuštění je zcvrkávání nitra, uzavřením se do sebe, zacyklením se do ulity natolik tvrdé, že do ní pak nemůže proniknout ani Boží odpuštění.

Funguje to i naopak. Ježíš vypráví podobeství o služebníkov, kterému bylo odpuštěno deset tisíc hřiven a on pak nutil svého kolegu, aby mu vrátil sto denárů (Mt 21,18-35). Ne že by na to neměl právo, samozřejmě, že dlužná částka má být vrácena. Je ale trochu trapné lpět na drobných, když předtím pán shodil ze stolu astronomickou částku. Vědomí, že mi Bůh odpustil velmi mnoho, by mělo vést k tomu, že nad těmi pár korunami, které mi někdo visí, mávnu rukou.



Z charitního života v západních Čechách



Hledáme kvalifikované dobrovolníky do dětských domovů v Trinidadu v Bolívii

Spolu s bolivijskou Charitou Beni a organizací Sedeges (sociální služby města Trinidadu) hledáme španělsky mluvící dobrovolníky do městských azylových domů pro děti a dospívající „Gota de leche“ a „La Esperanza“. Tyto domy poskytují specializovanou a komplexní péči dětem a mladistvým v situacích postižení, opuštění, zranitelnosti nebo osíření.

Dobrovolníci jsou hledáni z důvodu nedostatku podpůrného personálu v oblastech:

- klinická psychologie,
- pracovní terapie,
- dětská neuropsychologie,
- psychiatrie,
- práce s klienty s Downovým syndromem,
- psychopedie,
- výživové poradenství,



- poradenství v oblasti duševního zdraví,
- logopedie,
- sociální práce,
- speciální pedagogika,
- ošetřovatelství.

Dětský domov „Gota de Leche“ – zde jsou umístěny děti ve věku od 0 do 12 let, které jsou opuštěné nebo trpí tělesným postižením nebo jejich rodiče nemají prostředky na zajištění jejich potřeb. Je jim poskytováno přístřeší, strava, vzdělání, terapie atd.

Rehabilitační a azylové středisko „Esperanza“ – zde přebývají mladiství od 12 do 18 let, kteří se nacházejí v ohrožení nebo trpí fyzickým či psychickým týráním nebo nějakým druhem násilí v rodinách, případně nemají domov. Dostávají podporu a účastní se pracovní terapie, aby se naučili postarat se o sebe sami.

V každém z těchto středisek bude dobrovolníkům poskytnuta podpora v podobě obědů, svačin a potřebného materiálu pro rozvoj jejich činnosti. Caritas Beni jim dále nabízí pobyt v samostatném azylovém domě, který je vybaven základními službami, klimatizovanými

ložnicemi, postelemi v dobrém stavu, elektrospotřebiči, pračkou, kuchyní, lednicí, obývacím pokojem a jídelnou.

Spolupráce je vhodná i pro studenty uvedených oborů bez dalších zkušeností. Minimální doba pobytu je jeden měsíc. Nezbytná je dobrá znalost španělského jazyka.

Více informací poskytne Pablo Chacón Gil, vedoucí Střediska rozvojové spolupráce Diecézní charity Plzeň, tel. +420 731 433 010, e-mail: pablo.chacon@dchp.charita.cz.



Pohádková cesta s diecézní charitou

Diecézní charita Plzeň uskutečnila v červnu na dvoře střediska svých sociálních služeb v Cukrovarské ulici v Plzni další ročník Pohádkové cesty. Akci připravila charitní Poradna pro cizince. Pohádková cesta je příležitostí pro setkávání rodin cizinců i českých občanů. Na své si přicházejí zejména děti – na hravém okruhu se spoustou stanovišť s pohádkovými postavami, ale také při různých tvořivých dílnách, ve skákacím hradu či dětské diskotéce. Ty, které prošly celou Pohádkovou cestou, dostaly odměnu z čokoládového pokladu. I dospělí si mohli „pohrát“, například při ping pongu.

Některá stanoviště byla tematicky zaměřena na země, z nichž cizinci pobývající u nás pocházejí, a také nechyběla možnost ochutnávky ze světových kuchyní. Cizojazyční návštěvníci měli příležitost seznámit se s nabídkou charitních služeb, vyměnit si zkušenosti s jinými cizinci s rozličnými osudy nebo navázat přátelství s Plzeňany.

Akce byla pořádána v rámci projektu „Integrace držitelů dočasné ochrany v Plzni 2024“, který je financovaný Ministerstvem vnitra ČR a Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a realizován Odborem sociálních služeb Magistrátu města Plzně.

Okénko pro děti

V nedělním evangeliu 17. neděle v mezidobí slyšíme příběh o rozmožení chlebů.

Jeden z jeho učedníků – Ondřej, bratr Šimona Petra mu řekl:

"Je tu jeden chlapec, ten má pět ječných chlebů a dvě ryby. Ale co to je pro tolik lidí?"

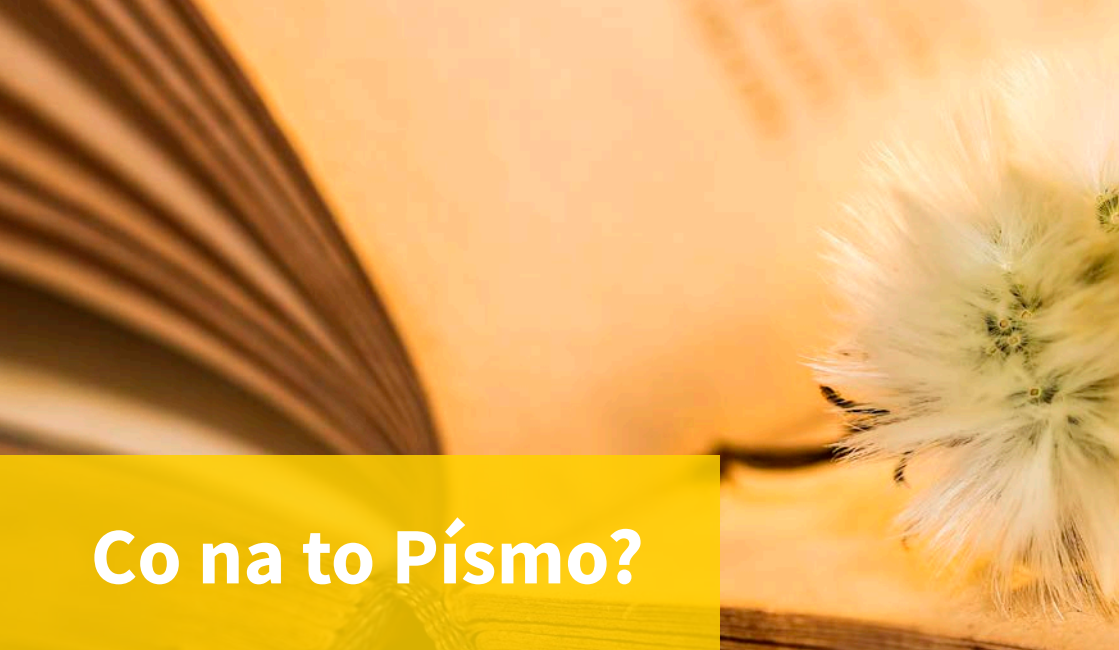
Ježíš řekl: "Postarejte se, ať se lidé posadí!"

Bylo pak na tom místě mnoho trávy. Posadili se tedy, mužů bylo asi pět tisíc. Potom Ježíš vzal chleby, vzdal díky a rozdělil je sedícím; stejně i ryby, kolik kdo chtěl.



Tvým úkolem je najít a spočítat všechny ryby na obrázku a následně jej vybarvit.

Barbora Švédová



Co na to Písmo?

Budte pro mne svatí... *P. Pavel Větrovec*

Milé čtenářky a milí čtenáři našeho diecézního Zpravodaje,

kdysi jsem byl pozván do Českých Budějovic na kněžský den a jedna z otázek, které mi byly položeny, byla, zda má dnes ještě smysl číst Leviticus, tedy tzv. Třetí knihu Mojžíšovu, která se jen hemží předpisy překonaného kultu? Možná si i Vy kladete otázku, zda ještě to či ono platí i dnes?

Přibližně padesát let jsem žil bez pojmu „sinajská perikopa“, přesto může být užitečný při synchronní četbě (tzn. postupné čtení textu, jak jde po sobě) Tóry – zabírá její střední část od Ex 19,1 po Nm 10,10a. Lid Izraele se v ní nachází pod horou Sinaj (též Oreb nebo Choreb(u)), přijímá Desatero a další předpisy, aby měl dobře uzavřenou smlouvu, než se vypraví na cestu k zemi zaslíbené. Ve středu této perikopy

leží tedy i celý Leviticus. Tato kniha obsahuje nejprve kultovní předpisy o různých druzích obětí (Lv 1–7) a ustanovení kněží, jejich službě a vybavení (Lv 8–10); dále řády čistoty (Lv 11–16): nejprve košer strava (11), pak očišťování rodičky (12), posuzování rány malomocenství (13–14), sexuální vnější čistoty (15), a konečně ustavení slavného Dne smíření (16); pak Zákoník svatosti (Lv 17–26) a dodatky (Lv 27).

Jak máme v životě aplikovat živé a neproměnné Boží slovo z knihy Leviticus? Interpretační klíč nabízí užitečné pavlovské pravidlo „litera zabíjí, duch oživuje“ (2 K 3,6). Pokud je příkaz nevysbírat úplně vinici, tedy nepaběrkovat, ale ponechat zbylé pro chudáka a přistěhovalce (Lv 19,10), pak většina z nás nemá příležitost jednat nebo rozhodovat v liteře tohoto příkazu, ale všichni můžeme jednat s ohledem na vlastní



okolí a chudáky v něm. Jako příklad si vybavuji malou epizodu v díle seriálu První republika, odehrávajícím se těsně po první světové válce, kde starší panská kuchařka v podání Tani Medvecké říká pomocníci v kuchyni, aby nedávala slupky od brambor do odpadu, protože se budou hodit chudákům, kteří si pro ně dojdou. Tóra není jen souborem zákonů a příkazů ve stylu „musíš/ nesmíš“, ale také orientací, tvořivou šancí pro život.

Některé řády v Levitiku počítají s podíly na oběti pro kněze i pro obětujícího. Ty se často svátečně požívají ve společenství poblíž místa oběti. Z požehnání, které Hospodin svému věřícímu udělil, se tak při oběti radují také kněz a obětník zcela konkrétním způsobem. Nevybízáím ke konání obětí podle Levitiku, ale jsou naše liturgie zdrojem přirozené radosti

z Pána a jeho darů a nemohli bychom – podle vzoru našich starších bratří ve víře – taky něco podobného udělat, tedy prožít konkrétním způsobem radost z Boha a z jeho darů?

Leviticus obsahuje charakteristickou výzvu být svatí jako Hospodin, náš Bůh (19,2). Nejde zde jistě o pózu některých věřících, kteří se „nezatěžují problémy světa“. Takový postoj právem kritizuje i papež František, když si přeje církev poznamenanou prací pro bližní. Zde se uplatní pečlivé rozlišování, v zásadě jde o příslušnost k Pánu (který přece ani nemůže být ve světě nepřítomen), kterou si jeho věřící a přátelé osvojují při cestě za ním, kdy se postupně do- stávají myšlením, slovy i jednáním blíže k Pánu, což je postoj, který nemůže zastarat. Přeji Vám i sobě, abychom na cestě k Pánu s radostí v srdci objevovali ve všem jeho velikost a lásku!



Co se chystá

Veškeré plánované akce najdete na www.bip.cz

Diecéze plzeňská

28. července Nezapomínejme ani v létě na nemocné a seniory

Mnoho lidí využívá léto jako čas dovolené, prázdnin a výletů, což je jistě dobře. Nezapomeňme však na to, že je také mnoho dalších lidí, kteří právě v tento krásný čas zůstávají sami, někdy ještě více než po celý rok. Jsou to naši nemocní a senioři. Dokážeme si na ně udělat čas, navštívit je, něco pěkného pro ně udělat a s nimi prožít?

V neděli 28. července 2024 se bude slavit Světový den prarodičů a seniorů. Poprvé ho vyhlásil papež František v roce 2021. Téma, které zvolil Svätý otec letos, zní: „V čase stáří mě neopouštěj“. Chce tím poukázat na osamělost, která je bohužel trpkým společníkem v životě mnoha starších lidí, kteří se často stávají obětí kultury odpisu. Proto Dikasterium pro laiky, rodinu a život vyzývá farnosti, diecéze, sdružení a církevní společenství na celém světě, aby se duchovně připravily různými pastoračními iniciativami na tento den.

O dva měsíce později, to už nebude léto, ale začátek podzimu, bude 1. října 2024 Mezinárodní den seniorů (ten byl vyhlášen OSN v r. 1988)



Zastavme se tedy na chvílku, vzpomeňme na naše seniory a nemocné. Ještě lepší než na ně vzpomenout, je ale s nimi být. Vždycky nám mají co nabídnout, nakonec přijdeme na to, že více nežli my jim. Starší lidi také potěší, když jim pošta doručí pozdrav třeba z dovolené na hezkém pohledu a dlouhou dobu se z toho těší.

Někteří nosíte ve svých srdcích naše drahé seniory a nemocné natolik, že jste si službu pro ně zvolili jako povolání. Jiní zase jako „hobby“ a další za nimi přijdete, když vám to čas aspoň trochu dovolí.

Všem za to patří velké poděkování. Ať letošní prázdniny a léto (i to babí) prožijeme pěkně právě tím, že budeme i s těmi, kteří sami nikam vyrazit nemohou a čekají na nás.

4.-10. srpna Puťák pro mládež, z Nežichova na Stříbrnou

Srdečně zveme na Puťák pro mládež od 14 let. Začínáme v neděli 4.8. 2024 na biofarmě v Nežichově. Pak poputujeme dále směrem na sever, přes Bečov do Krušnohoří. Konec v neděli 10. 8. na Stříbrné. S sebou krosnu, spacák, karimatku, ešus, dobré oblečení, dobré boty, dostatek náplastí. K dispozici máme doprovodné auto a v záloze zdravotníka. Denní pochody v délce max.

25 km. Jede doprovodné vozidlo vezoucí vybavení k táboření. Spíme pod širákem, ve stanech, nebo možná i na faře. Stany vlastní, je možné i zapůjčit erární.

14. září Diecézní pouť, Klášter Teplá

Druhý zářijový víkend proběhne další ročník diecézní pouti v Klášteře v Teplé. Čeká na vás setkání s otcem biskupem, zajímavý program pro děti i dospělé a v neposlední řadě i slavení mše svaté.

12. října Setkání sborů plzeňské diecéze, Plasy

Letošní Setkání sborů plzeňské diecéze proběhne v sobotu 12. 10. 2024 v Plasích v kostele Nanebevzetí Panny Marie.

Začneme v 10 hodin mší svatou v klášterním kostele, kterou bude sloužit duchovní rádce chrámových hudebníků pater Ivan Pavlíček. Následovat bude zkouška společných skladeb, oběd, během kterého budou scholy rozděleny, aby mohly zkoušet svá jednotlivá vystoupení v kostele. Oběd bude v nedalekém v Santiniho sále. Později bude následovat vystoupení jednotlivých sborů a na závěr odpoledne společné vystoupení všech sborů najednou. Předpokládaný konec akce je v 17 hodin.

Na Setkání sborů se můžete přihlásit do konce srpna na e-mailu nosek@bip.cz.

Za spolupráci děkuje a na setkání se těší Aleš Nosek

Cheb

5. července od 10:00 Tepelským klášterem s otcem Augustinem, Klášter Teplá

Svátek věrozvěstů Cyrila a Metoděje můžete oslavit komentovanou prohlídkou kláštera ve společnosti otce převora Augustina Jana Kováčka. Navštívíte atraktivní prostory barokního konventu včetně konventní kaple a závěrem budete mít možnost společně pobesedovat o řeholním životě současnosti. Doba trvání bude přibližně 90 minut. Tato akce je součástí projektu Monastýrování. Vstupné 300 Kč/os. Doporučujeme rezervaci.

26. července od 19:00 Nocí ke hvězdám, Klášter Teplá

Hravé a neobvyklé, takové jsou noční prohlídky, které pro vás připravily společně kláštery Teplá, Plasy a Kladruby. Můžete si při nich v nasvícených interiérech vlastním tempem a vlastní cestou prohlédnout vybrané části těchto výjimečných architektonických skvostů a zúčastnit se hry. Připojit se můžete v průběhu celého večera. V interiérech tří největších klášterů západních Čech je pro hravé a dumavé návštěvníky uschovaná tajenka. Odznak, získaný za správné vylustění části tajenky v jednom klášteře, slouží jako volná vstupenka do obou dalších klášterů po obě dvě noci.

Vstupné činí pro dospělé 250 Kč/os, pro děti 6–17 let 100 Kč/os. Rezervace vstupenek není nutná.

Karlovy Vary

7. července od 20:30 Noc světél, Skoky

Zpěvy z klášterní komunity v Taizé proběhnou v krásně nasvíceném poutním kostele Navštívení Panny Marie ve Skokách. Zpěvy zazní v podání improvizovaného souboru.

28. července od 18:00 Procházka uměním, Skoky

Hostující hudební festival zavítá do Skosů na přelomu prázdnin. Vystoupí Štěpán Rak (kytara), Maurizio Sciarretta (house) a Jitka Hosprová (viola). Společně zahrají skladby J. S. Bacha a Š. Raka.

Plzeň-město

22.–27. července SummerCamp, Plzeň-Litice

Letní česko-italské setkání pro mladé od 12 let proběhne pod taktovou Koinonie Jan Křtitel v Plzni-Litcích. Přihlásit se můžete prostřednictvím jejich stránek.

11.–16. srpna Dívčí chaloupka, Podmokly u Sušice

Děti mohou společně s Pepíčkem objevovat tajemství ztracené Drachmy! Kromě pohádkových stanovišť na ně čekají i kreativní workshopy, hudba, tanec nebo třeba skluzavka a kolotoč zdarma.

29. srpna od 19:00 koncert, katedrála svatého Bartoloměje

Utrechtse Studenten Cantorij – koncert prestižního studentského univerzitního komorního sboru z Utrechtu (Nizozemí) proběhne na konci léta v plzeňské katedrále. Zazní skladby od Ton de Leeuwa, Williama Harrise, Antonína Dvořáka a Leoše Janáčka.

Vstupné dobrovolné.

Plzeň-sever

6. července od 18:00 koncert Houslového kvarteta Graffe Lyrico, Mariánská Týnice

V ambitech bývalého kláštera proběhne první z Letních koncertů, které se odehrávají na Kralovicku. Vystoupí Terezie, Klára, Magdaléna a Štěpán Graffovi a zahrají skladby G. P. Telemanna, G. Bacewicze a J. M. Leclaira.

4. srpna od 18:00 koncert Gloucestershire Youth Orchestr, Plasy

V plaském kostele Nanebevzetí Panny Marie vystoupí 90členný anglický orchestr z města Gloucester. Vstupné bude dobrovolné a bude věnováno na opravu prostorů nově vznikajícího komunitního centra misionářů oblátů v Dolní Bělé.

15. srpna od 18:00 první koncert 4. ročníku Plaského varhanního podzimu, Plasy

Koncert bude věnován založení plaského kláštera v roce 1154 a na varhany zahraje profesor Martin Sturm.

Tachov

2.–7. července Velká letní Schóle, Holostřevy

Týdenní prázdninový program, který prohlubuje a rozšiřuje víkendový cyklus „Schóle ve stodole“. Do pravidelného denního rytmu jsou zasazeny vzdělávací semináře, výtvarné dílny, práce na zahradě a v domě, kontemplativně laděná modlitba.

11. července od 18:00 Hudební léto Borska 2024, Staré Sedliště

V rámci festivalu duchovní hudby – Hudební léto Borska bude jeden z koncertů patřit duu, které tvoří Jaroslav Konečný (portativ + zvony + šlapka) a Tomáš Najbrt (cimbál, niněra, loutna).

8. srpna od 18:00 Hudební léto Borska 2024, Přimda

Přijďte si poslechnout koncert, ve kterém se propojí varhany v podání Přemysla Kšicy a trubka, křídlovka, na kterou zahraje Jiří Pohnán. To vše v rámci festivalu duchovní hudby – Hudební léto Borska.



Anketa

V plzeňské diecézi působí řada kněží a řeholníků ze zahraničí. O prázdninách často podnikáme různé výlety v blízkých i vzdálenějších lokacích. Co bychom měli v jejich domácí zemi určitě vidět? Zeptali jsme se jich.



Fr. Inovec, řeckokatolickou farnost Podhorod'. Ta nachází se 10 kilometrů od hranic s Ukrajinou. Ve farnosti jsou tři kostely a jeden z nich je dřevěný, do něho se vejde maximálně 40 lidí.

Návštěvu bych určitě právě do tohoto kostelíka, který najdete v obci Inovec. Několikrát jsem sem dříve

Kam bych já osobně rád vzal návštěvu, která za mnou přijede. Záleželo by na tom, kolik bychom měli času. Kdyby šlo o jeden den, tak

by to bylo místo, kde jsme bydleli 9 let. Jde o řeckokatolic-



doprovázel turisty, a moc rád bych to zopakoval. Vůně 200 let starého dřeva, přítomí malého kostelíka, barevné ikony a k tomu příběhy o tom, co pěkného pro mě udělal Hospodin. Tohle bych s láskou nabídl. Moc se mi líbilo, když jednou jeden turista odcházel z kostelíka a zeptal se mě: „Myslíte, že by Pán Bůh mohl vést i mě?“

Druhé místo, kam bych návštěvu vzal, by byl kostel v obci Podhorod'. Tam bych návštěvě mimo jiné určitě ukázal nástěnnou malbou, kterou jsem tam vytvořil. Když jsme tuto farnost dostali od biskupa do správy, zeď byla bílá, prázdná, a tak trochu „provokovala“. Kdybychom nedostali pozvání do Plzeňské diecéze, tak bych v malování určitě pokračoval.

Pokud by bylo času víc, tak bychom se podívali na velké řeckokatolická poutní místa jako jsou Klokočov, Litmanová a Lutina.

Slovensko: Marek Badida, administrátor farnosti Horšovský Týn



Moje nejoblíbenější místo, které bych rád ukázal návštěvě je rezervace Yankari. Zde je o ní pár vět.

Yankari Game Reserve se nachází ve státě Bauchi v Nigérii. Byla založena v roce 1956 jako obora. V roce 1962 byla vyhlášena národním parkem. Rezervace se rozkládá na ploše přibližně 2 244 kilometrů

čtverečních a je domovem široké škály flóry a fauny, včetně slonů, lvů, buvolů a různých druhů antilop. Rezervace je také známá svými přírodními teplými prameny a bohatým kulturním dědictvím se starověkými jeskynními malbami a artefakty z kultur Gaji a Nok. Dnes

je rezervace Yankari Game Reserve jednou z nejoblíbenějších turistických destinací Nigérie, která nabízí jedinečnou směs divoké zvěře, přírodních krás a kulturního významu.



Nigérie: Timothy Terna Asongu, farní vikář v Aši



Pokud bych měl někde v Polsku pozvat návštěvu, určitě bych bez váhání zvolil město Trzęsacz.

Nachází se v Západopomořanském vojvodství, zhruba v polovině cesty mezi městy Kołobrzeg a Świnoujście, v menším měřítku západně od Rewalu.

Jedním z nejbližších a nejoblíbenějších přímořských letovisek je Rewal. Je to malebné městečko, jehož největšími lákadly jsou terasa a vyhlídková plošina nabízející krásný výhled na Baltské moře a také charakteristické Rewalské velryby – obří sochy těchto mořských tvorů. O kousek dál se

nachází Niechorze, známé svým majákem, který se tyčí do výšky 40 metrů. Okolí tohoto města však ukrývá i skutečné perly, které stojí za to během pobytu u Baltského moře navštívit.

A když už jsme u zeměpisu, rád bych zmínil jednu zajímavost – 15. poledník, který značí středoevropský čas, prochází nedaleko Trzęsacze.

Trzęsacz však není známý ani tak kvůli 15. poledníku, který prochází mnoha městy, ale kvůli unikátní zřícenině kostela, respektive části jeho poslední dochované zdi. Dalo by se říci, že je to dar svatého Mikuláše (patrona tohoto kostela) místním obyvatelům, který přitahuje turisty. Po posledním sesuvu části jižní zdi v roce 1994 se dnes díky moderní technologii podařilo zajistit zbývající část zříceniny (12 m). Není však známo, kdy příroda opět ukáže svou sílu.

Jak už to u různých zřícenin bývá, k většině z nich se váže legenda, která praví, že kdysi dávno rybář v Trzęsaczi chytili do svých sítí Zielenici, dceru boha Baltu. Poté, co ji dopravili do vesnice, ji tehdejší farář zavřel a rozhodl se ji obrátit na křesťanskou víru. Zielenica však v zajetí zemřela a byla pohřbena na kostelním hřbitově (pro omluvu faráře napomenou, že tehdy neznali synodní metody a formuláře). Rozzlobený Balt si vyžádal dceru a omýval skalnatý břeh, dokud se kostel i hrob s popelem dcery neponořily do moře.

Hned vedle zříceniny kostela byla v roce 2009 vybudována železobetonová vyhlídková plošina, z níž můžeme obdivovat jak ruiny kostela na útesu, tak jedinečné panorama Baltského moře, které je úchvatné v každém ročním období.

Kromě toho je zde zajímavá pláž. Není sice tak široká jako v okolních městech. Její poloha na úpatí skalnatého pobřeží však nesporně činí zdejší vizuální zážitek nezapomenutelným.

Polsko: Przemysław Ciupak, administrátor farnosti Stańków



S návštěvou bych chtěl navštívit národní park, který se jmenuje „Tsingy de Bemaraha“. Rád jezdím na výlety. Je tam spousta zajímavých věcí, hlavně příroda. Možná bychom tam potkali lemury, krokodýly, hady, baobaby a další vzácné stromy. Nejatraktivnější jsou skály, které vypadají jako věž katedrál. A pak jsou tam hotely a restaurace. Zde mají vždy dobře a kvalitní jídlo. Lidé jsou vždy sympatičtí a otevření. Tsingy de Bemaraha se nachází na Severozápadě Madagaskaru, to znamená 600 km od hlavního města.

Chtěl bych mluvit trochu o historii „Tsingy“: „Tsingy jsou ikonické skalní



útvary Madagaskaru. Existuje několik typů, ale všechny jsou tvořeny vápencovými usazeninami, lasturami a fosíliemi. Tsingy de Bemaraha pocházejí z krasových vápencových ložisek, která vznikla před více než 200 miliony let“.

Madagaskar: Mamy Herinirina, OMI



Kirchdorf an der Krems je hornorakouské městečko se čtyřmi tisíci obyvateli na severním okraji Alp. Mám spoustu osobních vzpomínek spojených s tímto místem. Jako student jsem ve zdejší nemocnici navštěvoval kamaráda, který tu po těžké nehodě na motorce ležel dlouhé měsíce. Dnes tam jezdím za svým spolužákem, cisterciákem z blízkého kláštera Schlierbach, který v Kirchdorfu slouží jako farář.

Je to malebné město obklopené horami, a v jeho centru je 900 let starý kostel, který mne velmi oslovuje. Je to původně románská stavba, která byla po požáru přestavěna v gotickém slohu a později barokizována.

Během Druhého vatikánského koncilu došlo k rekonstrukci v novém pojetí církve, během které byly barokní prvky do značné míry odstraněny (až na krásný boční oltář Panny Marie) a velká okna nově vytvářena umělkyní Lydií Roppoltovou, jejíž výtvořky jsou i v bazilice Zvěstování Páně v Nazaretě (její dílna se dodnes nachází právě v klášteře Schlierbach). Okna nemají jasné motivy, jen barvy, která ale vytváří v tomto prostém prostoru zvláštní atmosféru, vedoucí k modlitbě. Tak vznikl živý prostor, ve kterém se citlivě odráží bohatství dřívějších generací a který zároveň napomáhá dnešnímu člověku žít vírou a vírou. Zde, když jsme při rodinném výletu seděli chvíli v tomto kostele, jsem jako 16letý poprvé zaslechl volání k řeholnímu životu...



Rakousko: Günther Ecklbauer, OMI



Srí Lanka je ráj. Kamkoli pojedete, najdete nespočet krásných věcí. Krásné pláže, nádherné vodopády, hory, úžasná příroda, výborné jídlo a skvělí lidé. Mnozí se proto mohou dohadovat o nejlepším místě na Srí Lance. Ale mým oblíbeným místem je Kandy.

Nachází se v centrální provincii a jedná se o světově proslulé historické místo. Chrám Buddhovy relikvie posvátného zubu se rozkládá v Kandy, které je centrem srílanského buddhismu. Mezi další turistické atrakce tohoto města patří: univerzita Peradeniya a botanické zahrady Peradeniya ale i romantické hory Hanthana. Důležité je, že Kandy je známé každoročním kulturním průvodem, který je nejstarším dochovaným kulturním průvodem na světě. Toto historické procesí se koná každoročně k uctění Buddhovy relikvie posvátného zubu. Díky této kul-

turní aktivitě navštěvují Srí Lanku tisíce turistů. Kandy má také krásné klima, protože se zde mísí horkého podnebí z pláží a studené podnebí z hor.

Kromě jiného kulturního, historického a přírodního významu Kandy mám toto místo rád, protože jsem tam pět let žil jako student. S Kandy se pojí spousta mých krásných vzpomínek. Proto říkám, že Kandy je moje oblíbené místo na Srí Lance, kam bych rád vzal každou návštěvu.

Srí Lanka: Janith Fernando, OMI



Pocházím z Itálie, konkrétně z Benátska. Tento kraj byl přes 1000 let samostatnou republikou, má bohatou historii na památky a umění a také svůj vlastní benátský jazyk, kterým se hovoří dodnes. Zvu Vás na tři prohlídkové trasy. Na prvním místě jsou to určitě Benátky, hlavní město dnešního regionu Benátsko a jednoznačně romantické město, už z toho důvodu, že v něm neexistují silnice, ale plaví se po něm v loďce, protože stojí na vodě. Benátky jsou skutečně jedinečným místem a stojí za to do nich zavítat.

Existují nicméně další menší města, jako například Vicenza, jež je proslulá stavbami renesančního architekta Palladia. Nacházejí se v ní

úžasné pamětihodnosti, a přitom tam neproudí takové davy turistů. Vicenza je zapsaná na seznamu světového dědictví UNESCO a můžete v ní obdivovat divadlo Teatro Olimpico postavené v r. 1580, ještě o něco starší palác Chiericati z r. 1550, městské muzeum, kostel Svaté Koruny (Santa Corona) uchovávající nádherný obraz Ježíšova křtu od Giovanniho Bellini (r. 1501), vilu La Rotonda a La Capra. Až budete znaveni, zastavte se na kávu ve vyhlášené kavárně Caffè Garibaldi na náměstí Piazza dei Signori, kde budete mít na dohled radnici zvanou Basilica Palladiana. Pro duchovní občerstvení



se pak vydejte na poutní místo Monte Berico, s majestátním barokním kostelem zasvěceným Panně Marii, ochránkyni a patronce města. Jak název napovídá, bazilika se nachází na kopečku na kraji města.

Další překrásnou vyhlídkovou trasou jsou benátské vily. Cesta začíná ve městě Strà u Padovy a pluje se po řece Brenta do Benátek. Tato trať bývala svého času jakousi dálnicí pro Benátčany, kteří příplouvali do Padovy, tedy v opačném směru. Plavba zahrnuje zastávky na prohlídky benátských vil a také oběd na bázi ryb, aby celkový zážitek nebyl ochuzen ani o místní kulinářské umění.

Itálie: P. Francesco Meneghini, Koinonia Jan Křtitel



DCM

Diecézní centrum mládeže

DCM, Františkánská 11, Plzeň 301 00 (vchod vedle Muzea církevního umění)
Facebook: DCM Plzeň • Instagram: dcm_plzen • YouTube: DCM Plzeň
web: dcmplzen.cz • e-mail: dcm@bip.cz. Neváhejte se na nás s čímkoliv obrátit.

Proběhlo

beYOUTifull vol. 2

Na dospělém holčičím víkendu se mi líbilo povídání s holkama se spoustou jídla a dobrého pití a v podvečer modlitba v kapli. Další den bylo fajn si projít jako neplánovaný program plzeňské dvorky a poslechnout si kapely na Pils Alive, které hrály u DCM od rána.

Hanka

Nejvíc ve mně přetrvává, jak jsme otevřeně probraly sexualitu v křesťanském životě u sklenky vína. Bylo to komfortní spolčo, jak nás tam bylo míň, a myslím, že jsme si sedly, tak nebyly zábrany 🙌

Nikča

Moc ráda jsem viděla holky po dlouhé době, líbilo se mi Kačky video ze svatby, které jsme večer zhlédly. 😊

Lenka

Náš společně strávený čas v dámském společenství byl pro mě velmi obohacující. Bylo příjemné zjistit, že problémy ve vztazích a víře neřeším jen já, ale dotýkají se nějak každé z nás. V pátek večer jsme toho probraly opravdu hodně. 😊 Spojující pro mne také byla naše společná modlitba.

Kačka

Deskoherní neděle

Tentokrát v menším kruhu přátel jsme se v neděli 19. 5. sešli na DCM k odpolednímu hraní deskových her. Na stůl se dostalo vše od postřehovek (Jungle Speed), přes jednoduché karetky (KABO), slovní hry (Krycí jména), „únikovku o přežití“ (Room 25) až po Monopoly s tématikou Pána prstenů.

Biskup Cup

V proměnlivém počasí se v Domažlicích konal již 17. ročník Biskup cupu, tedy turnaje v malém fotbale. Zúčastnilo se ho osm týmů z různých koutů diecéze. Dorazili například týmy z Plzně, Klatov, Nejdku či Domažlic. Ve dvou skupinách sehrál každý tým celkem tři zápasy, aby se následně ti méně úspěšní utkali o konečné 5., respektive 7. místo, a nejlepší 4 týmy bojovali o vítězství. Z toho se nakonec po penaltovém rozstřelu radoval tým z Nejdku, který ve finále porazil tým Salíků z farnosti Plzeň – Lobzy. Po celý turnaj panovala pohodová a přátelská atmosféra, mezi zápasy bylo možné doplnit síly pivkem a klobásou či dalšími pochutinami, za což patří velké díky organizátorům. Gratulace vítězům a poděkování všem účastníkům, kteří se jistě do Domažlic sjedou i na příští ročník se snahou zvítězit.

Kuba



Připravované akce:

Více o všech našich akcích včetně přihlašování najdete na dcmplzen.cz/akce.

Quest a Minitab

Stále se dá ještě přihlašovat na naše skvělé týdenní akce pro teetegary zaměřené na společenství, vztahy, růst ve víře i službě se spoustou sportu, her, workshopů, povídání jídla. Více na našem webu dcmplzen.cz.

Creative

Tvůrčí festiválek pro VŠECHNY mladé duchem proběhne poslední prázdninový víkend, tedy 30. 8. – 1. 9. 2024 v klášteře Teplá. Vemte přátele, rodinu, spolužáky, kolegy a přijďte si užít skvělý čas plný hudby, tance, divadla, dobrot a pohodové atmosféry v otevřeném společenství lidí. Letos bude i točené pivo a limo.

Poutní víkend pro mladé

Cesta krajinou i vlastní duši spojená s diecézní poutí do kláštera Teplá nás čeká 13.–15. 9. 2024. Během pátku budeme stejně jako minulý rok putovat do kláštera; je také možnost dorazit až večer na místo. Tam bude večer a během soboty a neděle pokračovat další program pro (přihlášené) mladé (13–30 let). Plánují se přednášky, hry, debaty, opékačka a další super náplň.

Celostátním setkání animátorů

Nejen duchovní Injekce a povzbuzení pro všechny mladé, kteří se aktivně podílí na fungování církve (farnosti, spolča) a šíření evangelia. Je to 12.–17. 8. 2024 v Kroměříži. Přihlašování již běží. Čím dříve se přihlásíte, tím levnější to budete mít (navíc biskupství nabízí na toto setkání příspěvek 2000 Kč). Přihlašuj se zde: csa.aksm.cz.



Fotky z akcí DCM naleznete na www.dcmplzen.cz/fotky a na našem FB a IG.

Toulky diecézí

Neznámé jižní Plzeňsko

Aleš Grubr

Famózní přeštický chrám i švihovský vodní hrad zná každý, kdo kdy jel údolím Úhlavy na Šumavu a díval se kolem aspoň jedním okem. Co se ale skrývá nahoře mezi kopci, poli a traktory?

Nad vískou Lhovice se mračí kopec **Tuhošť**. Jeho vrchol skrývá mohutné hradiště stejného názvu: na místě jsou patrné rozsáhlé valy z pozdní doby bronzové. Pro vědu jej objevil v polovině předminulého století hrabě Evžen Černín z Chudenic, vlastenec a přední mecenáš Národního muzea. Aby měl na svém panství pořádnou památku, ztotožnil opevnění s tajemným Vogastiburgem, pod kterým to Slované pod vedením kupce Sába nandali útočícímu frankému vojsku zloducha Dagoberta Prvního, čímž se konečně zapsali do kronik. Škoda jen, že těch Vogastiburgů máme v naší vlasti asi deset a ten lhovický to určitě nebude. Hradiště si prohlédněte zjara, kdy je plné kvetoucích dymnivek a sasaneček; v počítači v pohodlí domova si ho vychutnejte v aplikaci Geoprohlížeč se zapnutou funkcí lidarových



Vřeskovice, věž kostela. Zdroj Mapy.cz

fotografií Dmr5g. To je laserový sken povrchu, kdy program odečte vliv stromů a zůstane jen holý povrch země s jasně viditelnými valy. Je to naprosto fascinující! (Moje žena pravila, že to vypadá jako zmuchlaný papír, takže mé nadšení očividně nesdílí všichni. Vlastně asi nikdo.)

V sousedním lese mezi Kněžhorou a Stříbrnicí je na stromě v místě

U černého kříže obrázek Panny Marie, kterou tam pověsil jakýsi poutník jako poděkování za záchranu života – při bouři se

schoval pod strom, do kterého uhodilo a až byl strom celý spálený, poutník vyvázl bez zranění. Budete-li po cestě pokračovat dále, najdete malou perníkovou chaloupku, původně útulek pro dřevorubce, stavení v našich lesích běžně nevidané.

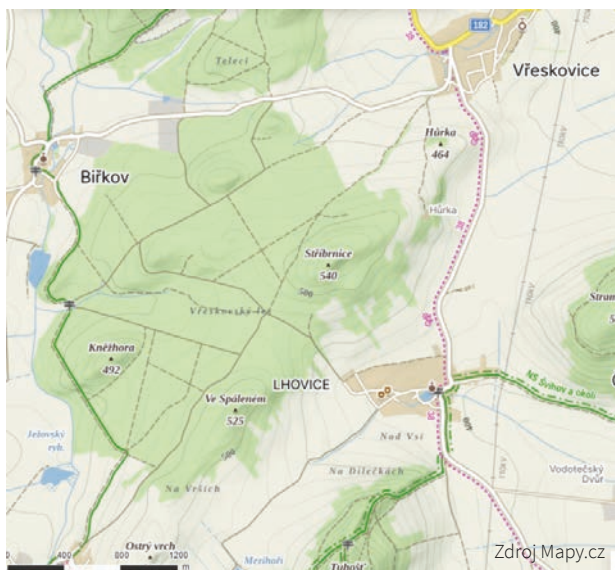
Nad sousedními **Vřeskoviciemi** ční kostel Narození sv. Jana Křtitele, dominanta širokého okolí a národní kulturní památka. Jak zbožní čtenáři vědí, Jan Křtitel byl excentrik i na svou už tak dosti pohnutou dobu a svatostánek rozhodně dělá čest jeho jménu. Laik by řekl, že je postavený ve stylu vrcholného psychedelického baroka, zatímco odborník by pokýval hlavou a pravil, že to tak víceméně je, jen přesnější název zní kombinace novobaroka a klasicismu. Vřeskovičtí farníci se asi kdysi nechtěli nechat zahanbit přeštickým chrámem, a tak nechali přestavět kolem roku 1870 původní prostý gotický kostelík na trojlodní bizarnost s pitoreskním třídvěřovým štítem a s neobyčejnými štuky zdobenou věží. Dokonce ani půdorys netvoří předepsaný kříž a střecha vypadá jak noční můra studenta



Chaloupka. Zdroj lhovice.estranky.cz

deskriptivní geometrie. Při návštěvě nedělní mše pak už nikoho nepřekvapí, že kostel teď spadá do personální farnosti mimořádného ritu, takže si doma včas promrskujte latinská slovíčka!

Výlet je nejlépe pojmut jako hvězdicový; cesta ze Lhovic na Tuhošť má převýšení 150 m a je spíše jen pro pěší. **Perníková chaloupka** není v papírové mapě, nutno přepnout na mapách.cz do režimu Fotografie, abyste ji našli. Odměnou bude ochutnávka perníku a časově neomezený pobyt v chlívku s plnou penzí.



Karmelitánské nakladatelství informuje



karmelitánské
nakladatelství

Bc. Tereza Pošvec Matyášová

V sobotu 13. 7. 2024 se účastníme prodejní akce na Klatovské pouti.

Knižní a jiné novinky

Proste za nás

75 svatých, kteří na cestě ke svatosti hřešili, trpěli a zápasili
Meg Hunterová-Kilmerová

Kdo jsou svatí, o kterých se dočtete v této knize? Ženy a muži, kteří se vzepřeli tomu, co od nich očekávalo okolí, kteří to nikdy nevzdali, kteří zažili těžko uvěřitelná dobrodružství, kteří žili nenápadně a obyčejně, kteří pocházeli z velmi komplikovaných rodinných poměrů, kteří ke svatosti dospěli skrze utrpení jejichž zmařené plány otevřely cestu pro ještě lepší věci, kteří zažili neúspěch, kteří brali svůj život s velkou

pokorou jejichž velkorysost změnila svět, jejichž minulost byla velmi hříšná a kteří byli milosrdní. V příbězích z jejich života se tak může najít každý z nás.



II. vatikánský koncil pro začátečníky i mírně pokročilé

Petr Soukal

Stručný průvodce po II. vatikánském koncilu se zaměřuje na jeho hlavní dokumenty – konstituce *Sacrosanctum concilium* (o posvátné liturgii), *Lumen gentium* (o církvi), *Dei verbum* (o Božím zjevení) a *Gaudium et spes* (o církvi v dnešním světě). Koncilu se zúčastnilo přes 2500 osob – nejvíc v dějinách církve, mezi nimi i nekatoličtí křesťané a řada

Nepřehlédněte informace Karmelitánského knihkupectví

Otevírací doba červenec/srpen 2024

Pondělí, středa, čtvrtek 9:00–17:30

Úterý, pátek: 8:30–16:30

Sobota a neděle: ZAVŘENO

Polední pauza Po–Pá od 12:00–12:30 h!!!

5. 7. a 6. 7. 2024 státní svátek – zavřeno

V době letní dovolené 3.–10. 7. a 2.–13. 8.

2024 změna prodejní doby od 10:00–16:00h.

Provoz prodejny a aktuální novinky z Karmelitánského knihkupectví Plzeň můžete sledovat i na Facebooku nebo na webovém portálu eshop.cirkev.cz.

žen. Sněm se neobrací jen k věřícím, ale ke všem lidem. Má pastorační charakter, respektuje poznatky moderní vědy a hovoří srozumitelnou řečí.

Ve škole Ježíšova Srdce

Poselství Paray-le-Monial

Benoît Guédas

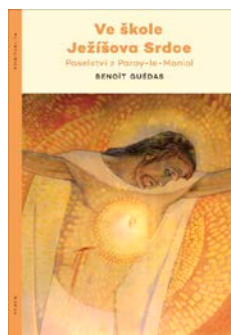
Francouzské poutní místo Paray-le-Monial se proslavilo díky trojímu zjevení Ježíše Krista svaté Markétě Marii Alacoque v 17. století (přesněji v letech 1673–1675). Úcta k Nejsvětějšímu Srdci Páně se odtud rozšířila doslova po celém světě.



Pět jazyků lásky pro singles

Gary Chapman

Pět jazyků lásky. Tato tři slova změnila život bez nadsázky milionům párů po celém světě. Ale co ti, kteří žádného životního partnera aktuálně nemají a jsou prostě single? Singles totiž taky žijí ve vztazích. V mnoha vztazích. Tato kniha vám nabízí řadu praktických rad a zkušeností, jak lépe komunikovat, jak řešit vztahová nedorozumění a žít tak spokojenějším životem. Pojďme na to!



Plané nářky zakázány

S předmluvou papeže Františka

Salvo Noè

Nedávný bestseller italského psychologa a kouče oslovuje zlozvyk, z něhož se stal poslední dobou „národní sport“ (zjevně nejen u nás!): v planém nařikání či nadávání na lidi a na poměry ve společnosti marníme spoustu energie, která by se dala využít mnohem konstruktivněji. A má-li „mentalitu obětí“ člověk ve vedoucím postavení, tím hůř: místo aby motivoval druhé a dodával jim odvalu a naději, vytváří kolem sebe napětí. Salvo Noè přednáší především ve firmách a různých organizacích, ale záhy zjistíme, že v oboru „planých nářků“ potřebujeme zásadní změnu smýšlení a chování i v prostředí církve. O tom je aspoň přesvědčen papež František, který autorovi ochotně napsal předmluvu.



Z diáře emeritního biskupa Františka

7–8/24

4.–8. 7. **Velehrad**, slavnost sv. Cyrila a Metoděje a plenární zasedání ČBK

12.–14. 7. **Aš**, setkání Focolare

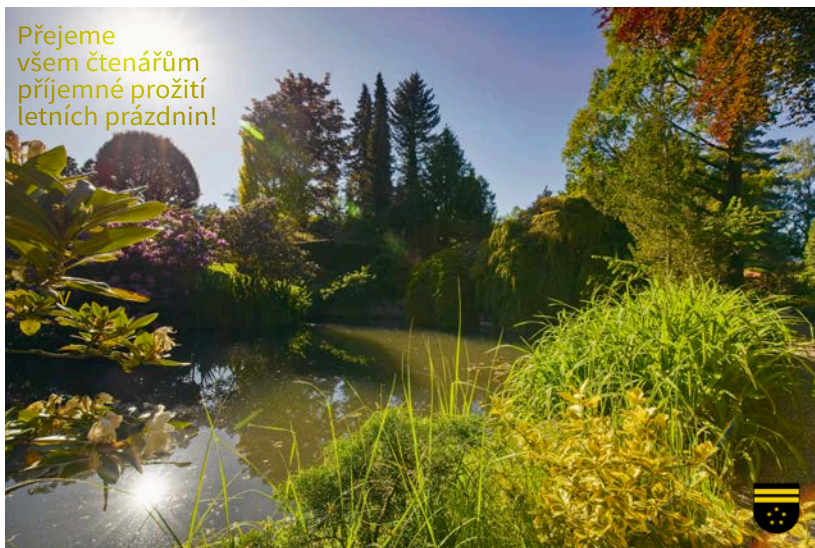
28. 7. – 6. 8. **Graz**, setkání Efesinů

17. 8. **11:30 – Liblín**, mše sv. v rámci Liblínských slavností

18. 8. **11:00 – Andělská Hora**, mše sv. pro německé krajany



Přejeme
všem čtenářům
příjemné prožití
letních prázdnin!



Titulní fotografie: Václav Beneš. Další fotografie v tomto vydání: Soňa Pikrtová, Jiří Strašek, Václav Beneš, fotoarchivy farností, Diecézní centrum mládeže a Pastorační centrum. Ilustrace „Okénko pro děti“ Barbora Švédová.

Vážení čtenáři, vítáme také vaše obrazové a textové příspěvky do Zpravodaje, které můžete posílat na adresu zpravodaj@bip.cz nebo poštou (nám. Republiky 35, Plzeň, Plzeň, 301 00).
Web plzeňské diecéze: www.bip.cz.
Těšíme se na vaše příspěvky.

Diecézní pout' do kláštera Teplá

„Mistře, kde bydlíš? Pojdte a uvidíte...“ (Jan 1,38–39)

Sobota 14. září 2024

- 9:45 zahájení u kříže
10–11:30 program pro děti (6–11 let)
10:00 O Božím milosrdenství
10:45 synodní program
11:30 občerstvení
12:30 koncert
12–14 klášterní knihovna zdarma
13:00 pro manžele – „svědectví“

Evangelium podle Hrabala
křížová cesta
modlitba chval
divadlo pro děti

Eliška Popelková
Pavel Hošek

dominikánský sbor Tučňáci

Levovi (seminář obnovy v Duchu)
Byrtusovi (manželské večery)
Strakovi (putování k Božímu milosrdenství)
Pavel Hošek
premonstráti
Radim Tlustý + friends
Divadélko Kuba

- 14:15 slavení eucharistie





Z diáře biskupa Tomáše

7–8/24

1. 7. 13:30 – **Karlovy Vary**, ekumenická porota Mezinárodního filmového festivalu

5.–8. 7. **Velehrad**, národní pout' a plenární zasedání ČBK

14. 7. 10:00 – **Klatovy**, kostel Narození Panny Marie, poutní mše sv.

16. 7. 17:30 – **Klášter Drasty**, poutní mše sv. pro sestry karmelity

19. 7. – 11. 8. **Španělsko**, pout' do Santiaga de Compostely

13. 8. **Kroměříž**, Celostátní setkání animátorů

17. 8. 10:00 – **Zelená Lhota**, kostel sv. Wolfganga, mše k 30 letům od znovuvysvěcení kostela

18. 8. 10:00 – **Tachov**, kostel Nanebevzetí Panny Marie, poutní mše

24. 8. 14:00 – **Běšiny**, zřícenina kostela sv. Bartoloměje, poutní mše sv.

31. 8. 10:00 – **Slovensko**, **Šaštín**, slavnost blahořečení vincentina Jána Havlíka

Zpravodaj plzeňské diecéze

vydává 1× měsíčně Biskupství plzeňské
nám. Republiky 35, 301 14 Plzeň

Odpovědný redaktor: Eliška Popelková – zpravodaj@bip.cz
Evidenční číslo MK ČR E22167

Redakce si vyhrazuje právo upravovat zaslané příspěvky.
Tiskne MK-tisk Plzeň.

Uzávěrka tohoto čísla: 15. 6. 2024

Uzávěrka příštího čísla: 15. 8. 2024